

Výkon práva myslivosti

Výkon práva myslivosti neplyne přímo z vlastnického práva k honebnímu pozemku, ale závisí na splnění dalších podmínek vyplývajících ze zákona o myslivosti a za určitých okolností (srov. § 6 odst. 5 zákona) je možný i proti vůli vlastníka honebního pozemku. Zákon o myslivosti svými ustanoveními veřejnoprávního charakteru omezuje práva vlastníků honebních pozemků v zájmu ochrany myslivosti, jak je definována v § 1 zákona a jde o případ, kdy je vlastnické právo omezeno na základě zákona ve veřejném zájmu (§ 128 odst. 2 občanského zákoníku).

Výkon práva myslivosti neplyne přímo z vlastnického práva k honebnímu pozemku, ale závisí na splnění dalších podmínek vyplývajících ze zákona o myslivosti a za určitých okolností (srov. § 6 odst. 5 zákona) je možný i proti vůli vlastníka honebního pozemku. Zákon o myslivosti svými ustanoveními veřejnoprávního charakteru omezuje práva vlastníků honebních pozemků v zájmu ochrany myslivosti, jak je definována v § 1 zákona a jde o případ, kdy je vlastnické právo omezeno na základě zákona ve veřejném zájmu (§ 128 odst. 2 občanského zákoníku).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 3006/2000, ze dne 17.10.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobců: A) M. R., B) M. R., C) J. J., a D) M. J., všech zastoupených advokátem, proti žalovaným: 1) H. s. S. L. – T., a 2) M. s. Ch. L., oběma zastoupeným advokátem, o vyklizení nemovitostí a zdržení se zásahů do vlastnických práv, vedené u Okresního soudu v Rokycanech pod sp. zn. 3 C 19/99, o dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. května 2000, č. j. 13 Co 977/99-46, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem ze dne 26. srpna 1999, č. j. 3 C 19/99-23, Okresní soud v Rokycanech (dále jen „soud prvního stupně“) zamítl žalobu „ze dne 26. 1. 1999 na vyklizení nemovitostí a nařízení žalovaným zdržení se veškerých zásahů do vlastnických práv žalobců“ a rozhodl o nákladech řízení. Na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že pokud se žalobci domáhají vyklizení pozemků podle § 126 odst. 1 občanského zákoníku, nemůže být žaloba důvodná už proto, že žalovaní na sporných pozemcích nemají žádné věci a není tedy nutno pozemky vyklízet. Žaloba domáhající se uložení povinnosti zdržet se zásahů do vlastnického práva žalobců pak byla zamítnuta proto, že žalovaní tím, že na pozemcích žalobců vykonávají právo myslivosti (a zejména v tom žalobci spatřovali neoprávněný zásah do svých práv), do vlastnického práva žalobců nezasahují. Žalobci totiž „mohou vlastnické právo vykonávat na těchto pozemcích v plném rozsahu, mohou je prodat, darovat, popřípadě zatížit nebo je jakýmkoliv jiným způsobem mohou převádět a výkon práva myslivosti žalovanými na těchto pozemcích toto jejich právo nemůže žádným způsobem omezit. Navíc žalobci vložili své pozemky na základě zakládací smlouvy o sdružení honebních pozemků a za tímto účelem bylo založeno H. s. S. L. Tím, že žalobci z honebního společenstva vystoupili, nedošlo však k vyjmutí jejich pozemku ze společenstevní honitby, když tyto pozemky zůstávají stále součástí honitby původní“.

K odvolání žalobců Krajský soud v Plzni jako soud odvolací potvrdil rozsudkem ze dne 25. května 2000, č. j. 13 Co 977/99-46, rozsudek soudu prvního stupně „ve výroku o uložení povinnosti žalovaným zdržovat se veškerých zásahů do vlastnických práv žalobců, a to ve správném znění, zejména vykonávat právo myslivosti,“ a ve výroku o nákladech řízení, připustil zpětvzetí žaloby na uložení povinnosti žalovaným vyklidit nemovitosti žalobců, rozsudek soudu prvního stupně, pokud jím byla žaloba na vyklizení nemovitostí zamítnuta, zrušil a řízení o tomto nároku zastavil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. K posouzení otázky, „zda vlastník honebního pozemku vystoupivší z honebního společenství má právo rozhodovat o dalším výkonu svých práv z vlastnického práva k honebnímu pozemku odvozených“, připustil dovolání. Potvrzující výrok odůvodnil odvolací soud tím, že pokud byly pozemky žalobců podle § 6 odst. 3 zákona č. [23/1962](#) Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) rozhodnutím Okresního úřadu v R. začleněny do honitby, přičemž právo myslivosti podle § 11 odst. 1 zákona přísluší jako vlastníku honitby prvnímu žalovanému, který ji smlouvou pronajal druhému žalovanému, musí vlastníci snášet výkon práva myslivosti na svých pozemcích. Samotné právo vlastnické bez splnění náležitostí požadovaných zákonem ještě vlastníka neopravňuje k výkonu práva myslivosti a je zde omezeno ve veřejném zájmu zákonem o myslivosti. Připuštění dovolání odůvodnil odvolací soud tím, že „závěr, že vlastník pozemku musí snášet, aby majitel honitby vykonával a využíval práva myslivosti na jeho pozemcích, je zásadního právního významu“ a že tato otázka dosud nebyla v judikatuře řešena.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci dovolání, jehož přípustnost opřeli o ustanovení § 239 odst. 1 občanského soudního řádu ve znění před 1. 1. 2001 (dále jen „OSŘ“), a jako dovolací důvod uvedli nesprávné právní posouzení věci soudy obou stupňů. Vyslovili přesvědčení, že ochrana jejich vlastnického práva, která je každému subjektu zaručena Listinou základních práv a svobod, je porušena zákonem o myslivosti v případě, kdy tento zákon stanoví, že o dalším trvání honitby po založení honebního společenstva rozhoduje již samo honební společenstvo, nikoliv vlastníci honebních pozemků, kteří z honebního společenstva vystoupili. Jako vlastníci nemovitostí mají žalobci zákonné právo sami rozhodnout o výkonu práv od vlastnického práva k nemovitostem (honebním pozemkům) odvozených, a to v době, kdy nejsou členy honebního společenstva. Dovolatelé ještě poukázali na to, že po celou dobu soudního řízení žalovaní nepředložili smlouvu o pronájmu honebních pozemků, kterou mezi sebou uzavřeli, a navrhli, aby byly rozsudky obou stupňů zrušeny a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaní se k dovolání nevyjádřili.

V průběhu dovolacího řízení zemřela původní žalobkyně R. R. Jelikož ze spisu Okresního soudu v Rokycanech sp. zn. 6 D 424/2000 je zřejmé, že dědici jejího spoluvlastnického podílu na nemovitostech zapsaných na LV č. 54 pro kat. úz. L. u Z. se stali žalobci A) a B), bylo dále podle § 107 OSŘ pokračováno s těmito žalobci též jako s právními nástupci žalobkyně R. R.

Nejvyšší soud ČR ve smyslu části dvanácté, hlavy I, bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb. projednal věc podle procesních předpisů účinných před 1. 1. 2001, tj. podle OSŘ ve znění před novelou provedenou právě uvedeným zákonem, po zjištění, že přípustné dovolání bylo podáno včas k tomu oprávněnými osobami, přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 242 odst. 1 a 3 OSŘ a dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

Žalobci netvrdí, že by řízení trpělo některou z vad uvedených v § 237 odst. 1 OSŘ, a ani z obsahu

spisu nic takového neplyne. Dovolací soud pak neshledal ani žádnou vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241 odst. 3 písm. b) OSŘ]. Zbývá tedy dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) OSŘ, přičemž právní otázka, jejíž řešení může být předmětem přezkumu, je vymezena výrokem odvolacího soudu podle § 239 odst. 1 OSŘ. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že dovolání podle § 239 OSŘ je přípustné jen pro řešení právních otázek, a tak je z dovolacího přezkumu vyloučena námitka, že nebyla předložena k důkazu nájemní smlouva uzavřená mezi žalovanými ohledně sporné honitby.

Dovolání nemá suspenzivní účinky (jeho podáním není dotčena právní moc napadeného rozhodnutí), a tak dovolací soud nemůže přihlížet ke změnám, které nastaly v hmotněprávní úpravě po rozhodnutí odvolacího soudu. Proto dovolací soud vychází ze zákona č. [23/1962](#) Sb. přesto, že tento zákon byl s účinností od 1. 7. 2002 zrušen zákonem č. [449/2001](#) Sb. o myslivosti (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 1994, sp. zn. 7 Cdo 81/93, uveřejněný pod č. 5 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek z roku 1997).

Uvedený zákon sice koncipuje právo myslivosti jako samostatné věcné právo vycházející z vlastnictví honebního pozemku (§ 2), nicméně to neznamená, že by vlastník takového pozemku mohl bez dalšího toto právo vykonávat. Podle § 5 odst. 1 zákona lze totiž právo myslivosti vykonávat pouze na honebních pozemcích, které okresní úřad uznal za honitbu, oboru nebo samostatnou bažantnici. Přitom právo myslivosti (míněno jeho výkon) přísluší podle § 11 odst. 1 zákona jen vlastníkům honitby tak, jak je v tomto ustanovení jejich okruh vymezen. Vlastník honitby, jímž je zpravidla osoba odlišná od vlastníka honebního pozemku, může podle § 14 odst. 2 zákona vykonávat v této honitbě právo myslivosti sám nebo ji může smlouvou pronajmout jiné české fyzické nebo české právnické osobě nebo jejich sdružení. Z uvedeného je zřejmé, že výkon práva myslivosti neplyne přímo z vlastnického práva k honebnímu pozemku, nýbrž závisí na splnění dalších podmínek vyplývajících ze zákona o myslivosti a za určitých okolností (srov. § 6 odst. 5 zákona) je možný i proti vůli vlastníka honebního pozemku. Zákon o myslivosti svými ustanoveními veřejnoprávního charakteru omezuje práva vlastníků honebních pozemků v zájmu ochrany myslivosti, jak je definována v § 1 zákona, a lze tedy souhlasit s odvolacím soudem, pokud vychází z toho, že jde o případ, kdy je vlastnické právo omezeno na základě zákona ve veřejném zájmu (§ 128 odst. 2 občanského zákoníku).

K tomuto zákonem předpokládanému omezení vlastnického práva žalobců (tehdy s jejich souhlasem) došlo již v okamžiku, kdy byla uznána společenstevní honitba a současně tak - ve smyslu § 6 odst. 3 zákona - vzniklo honební společenstvo. Jejich názor, že uvedené omezení zaniklo tím, že z honebního společenstva vystoupili, ovšem nemá oporu v zákoně. Ten nespojuje s vystoupením vlastníka honebního pozemku z honebního společenstva „vyjmutí“ tohoto pozemku z honitby, pozemek zůstává její součástí a jelikož zákon takoveto případy výslovně neřeší, nastává obdobná situace, jakou předpokládá již zmíněné ustanovení § 6 odst. 5 zákona, tedy jako by k honitbě byly přičleněny honební pozemky vlastníků, kteří nejsou členy honebního společenstva, ale jsou povinni strpět, aby vlastník honitby (tedy honební společenstvo) na jejich pozemcích vykonával právo myslivosti, a přísluší jim z tohoto důvodu náhrada. Oprávnění honebního společenstva jako vlastníka honitby vykonávat na pozemcích vystoupivších členů právo myslivosti (včetně práva honitbu pronajmout podle § 14 odst. 2 zákona) tedy zůstává zachováno a tvrzené zásahy do vlastnického práva žalobců nejsou zásahy neoprávněnými ve smyslu § 126 odst. 1 občanského zákoníku.

Odvolací soud tedy právní otázku, jež je předmětem přezkumu dovolacího soudu, vyřešil správně a dovolání žalobců není důvodné. Proto nezbylo, než je podle § 243b odst. 1 věty před středníkem OSŘ

zamítnout.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Konkordátní smlouva se Svatým stolcem](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Práva dětí](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)